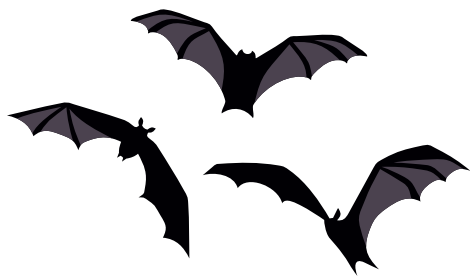

רביהמכר של ה - New York Times
סדרת ציידת הלילה

בקהצה הלילה

ג'אנין פרוסט

ג'אנין פרוסט

בקצה הלילה

סדרת ציידת הלילה

3

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: לינדה פניאס־אוחנה

ג'אנין פרוסט
בקצה הלילה

Jeaniene Frost
**AT GRAVE'S END –
A NIGHT HUNTRESS**
Book III

AT GRAVE'S END by Jeaniene Frost
Copyright © 2009 by Jeaniene Frost
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Hebrew Language Copyright © 2025 Ahavot 2018

עריכה לשונית: שפרה רווה
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

מהדורה ראשונה 2013

Printed in Israel 2025 | 2025 בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-595 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

1

ה איש חייך, ואני הנחתי למבטי להתעכב על תווי פניו. עיניים יפות ותכולות. צבען הזכיר לי עיניים של האסקי סיבירי, אלא שהגבר שישב לידי לא היה חיה. הוא גם לא היה בן אנוש, כמוכן. "אני חייבת ללכת עכשיו, ניק", אמרתי. "תודה על המשקאות." הוא ליטף את זרועי. "שְׁתִי עוד אחד. תני לי ליהנות עוד קצת מפנייך היפות."

החנקתי נחרת בוז. ממש מחמיא. אם הפנים שלי מצאו חן בעיניו כל כך, למה הוא לא מוריד את העיניים מהמחשוף שלי?
"בסדר גמור. בְּרַמֵן..."
"תני לי לנחש." הקול הרם הגיע מצידו השני של הבר. פנים לא מוכרות חייכו אליי. "ג'ין וטוניק, נכון, מלאכית המוות?"
חרא.

ניק קפא. ואז עשה מה שחששתי שיעשה – הוא ברח. "קור ארום!" נבחתי, וזינקתי אחרי הדמות הנמלטת. גברים בבגדים שחורים חמושים בכבדות שעטו לתוך הבר, דוחפים הצידה את הלקוחות שעמדו בדרכם.

ניק השליך עליי אנשים בזמן שרדפתי אחריו. אנשים צורחים ומנופפים בגפיהם הוטחו בי מקשים על ניסיונותי לתפוס אותם ולנעוץ סכין כסף בליבו של ניק. אחד הסכינים שלי ננעץ בחזהו, אבל פגע רחוק מדי מהלב. ובכל זאת, לא יכולתי פשוט להניח לאנשים האלה להיות מושלכים לרצפה כמו זבל. אולי ניק חשב שהם זבל. אני לא.

הצוות שלי התפרש ואבטח את כל היציאות, תוך כדי ניסיון לקבץ את הלקוחות הנותרים ולהזיז אותם מדרכנו.

ניק הגיע לקצהו המרוחק של הבר, מביט סביבו בעיניים מתרוצצות מאימה. התקרבותי אליו עם סכיני הכסף שלי, ואנשיי כיוונו אליו את אקדחי הַדְּזֶרְט אֵיגֶל שלהם.

"אתה מכותר," אמרתי את המובן מאליו. "אל תעצבן אותי; אני כבר לא אהיה כל כך יפה בעיניך כשאתעצבן. עזוב את הבחורות." הוא לפת שתיים מהן, יד אחת על כל צוואר פגיע. כשראיתי את האימה בעיניהן, התלקח זעמי. רק פחדנים מסתתרים מאחורי בני ערובה. או רוצחים, כמו ניק.

"אם אני הולך – הן נשארות בחיים, מלאכית המוות," סינן ניק בלי שמץ מהנימה הרומנטית שנשמעה קודם לכן בקולו. "הייתי צריך לדעת. העור שלך מושלם מכדי להיות אנושי, גם אם הלב שלך פועם והעיניים שלך לא אפורות."

"עדשות מגע צבעוניות. הקידמה היא בת זונה." עיני התכלת הקרות כקרח של ניק החלו לזהור בירוק ערפדי, והניבים שלו החליקו החוצה.

"זה היה בטעות," הוא צעק. "לא התכוונתי להרוג אותה, פשוט מצצתי יותר מדי."

בטעות? הוא כטח צוחק עליי. "הרופק שלה שהתחיל להאט היה אמור להזהיר אותך," עניתי. "אל תמכור לי את הקשקושים האלה של 'בטעות', אני חיה עם ערפד, ותקלה כזאת לא קרתה לו אפילו פעם אחת."

ניק החוויר אפילו יותר – אם זה בכלל אפשרי – "ואם את כאן..."
"נכון, ידידי."

המבטא היה בריטי, והנימה קטלנית. גלי עוצמה בלתי נראים חלפו על גבי, כשאנשי הצוות שלי פינו את הדרך לבונז, הערפד שעליו סמכתי – ואותו אהבתי – יותר מכולם.

מבטו של ניק לא זע, ולכך קיוויתי. לא, הוא לא התיק את מבטו

ממני בשעה ששלף לפתע את הסכין שלי מגופו ודקר את אחת הנערות בחזה.

השתנקתי ותפסתי אותה מתוך אינסטינקט, כשניק השליך אותה לעברי.

"תציל אותה!" צרחתי לבונו, שבמקום זאת זינק על ניק. עם פצע כזה נותרו לה רק כמה שניות לחיות – אם בונו לא ירפא אותה. הספקתי לשמוע את בונו מסנן קללה, לפני שזנח את ניק כדי לכרוע על ברכיו ליד הצעירה. זינקתי בעקבות ניק, פולטת כמה קללות משלי. נשמעו יריות אקדח בודדות; יתר הלקוחות בבר ניסו עדיין להגיע לרלתות, וניק עדיין החזיק בנערה השנייה כמגן; משום כך הצוות שלי לא יכול היה פשוט לפתוח באש. ניק ידע זאת – וגם אני.

ניק זינק מעל ראשי האורחים בעוצמה שקראה תיגר על כוח המשיכה, מיידה את הבחורה לעבר אחד מאנשי הצוות שלי כאילו הייתה כלי נשק. החייל שעמד קרוב מאוד נפל חסר אונים לאחור, כשהבחורה עליו, שנייה לפני שניק נחת ארצה ושלף את האקדח שלו. ידיתי שלושה סכינים נוספים, אך בגלל כל האנשים הנדחקים סביבי פספסתי את המטרה. ניק פלט צווחה, כשהסכינים חתכו בגבו, בלי לפגוע בלב. ואז הסתובב וירה עליי.

היה לי שבריר שנייה כדי להבין שאם אתכופף, הכדורים האלה יפגעו באנשים סביבי במקום בי. האנשים האלה לא היו חצי־ערפרדים כמוני; יש להניח שזה יהרוג אותם. אז התכוננתי לגרוע מכול... וכהרף עין מישהו סובב אותי לאחור, וראשי הוצמד לחזה של בונו. שלוש טלטלות עזות הרעידו את גופו הצמוד אליי. הקליעים שהיו מיועדים אליי.

בונו הרפה ממני, הסתובב במהירות ועף לצידו השני של הבר לעבר ניק, שניסה ללכוד בן ערובה נוסף. הוא לא הספיק. בונו נחת ישר עליו בעוצמה כזו שהטיחה את שניהם בקיר וריסקה אותו. רצתי מדלגת מעל האנשים, והספקתי לראות את בונו מסובב את הסכין שלו בחזהו של ניק.

נרגעתי. מבחינתו של ניק – וגם של כל ערפד אחר – סכין מכסף בלב, פירושו שהסרט שלו נגמר.

ליתר ביטחון סובב בונז את הסכין סיבוב אחד אחרון, ואז שלף את הלהב, עיניו בורקות מעליי.

"את מדממת," אמר בפנים מודאגות.

נגעתי בלחיי, במקום שבו חגורה, נעל של מישהו או מה שזה לא יהיה פגעו בי קודם, כשניק השתמש באנשים ככפסי האטה כדי לבלום אותי.

"אתה חטפת יריות, ומה שמדאיג אותך זו השריטה שלי?"

בונז התקרב אליי, נוגע בפניי. "אני מחלים מייד, מותק. את לא. ידעתי שהוא צודק, ובכל זאת לא יכולתי להתאפק ומיששתי את גבו כדי לוודא שהעור שלו חלק ושכשרו לא קרוע מקליעי האקדח. אם כבר מדברים על זה, יש כאן עשרות פצועים שצריך לרפא. תוכל לטפל בשריטה שלי אחר כך."

בונז התעלם מדבריי, העביר את אגודלו על אחד מניכיו, ואז הניח אותו, עם החתך שנוצר בו, קודם כול על לחיי ואחר כך על פי.

"את תמיד ראשונה בסדר העדיפויות שלי, חתלתולה."

איש חוץ ממנו לא כינה אותי בשם הזה. אימא שלי קראה לי קאת'רין. אנשי הצוות שלי קראו לי קאת. בעולם האל-מתים שמי היה 'מלאכית המוות האדומה'.

ליקקתי את הדם, כי ידעתי שאין טעם להתווכח איתו. והרי גם אני הרגשתי בדיוק אותו דבר כלפי בונז.

"בסדר," אמרתי אחרי שהצריכה בלחיי שככה. "בוא נגמור עם זה."

הבחורה שניק זרק על אחד מאנשיי שככה לא הרחק ממני. בונז סקר אותה במבט חטוף, ראה שהיא לא פצועה, והמשיך הלאה.

"האיש הזה... הוא לא..." היא התחילה לקשקש, כשראתה את הניבים שלו ואת עיניו הזוהרות בירוק.

טפחתי על כתפה. "אל תדאגי. בעוד עשר דקות לא תזכרי כלום."

"אב-אבל מה..."

התעלמתי מיתר דבריה המגומגמים והתחלתי לבדוק את שאר

האנשים. נראה כי איש לא נהרג, תודה לאל, חוץ מניק. בונז ריפא את הבחורה השנייה שנלקחה כבת ערובה. מה שנותר עכשיו על החזה שלה היה כתם דם וקרע בחולצתה, במקום שבו ננעץ בה הסכין שלי. היה לנו מזל.

"דו"ח נזקים?" שאלתי את קופר, שכרע על ברכיו מעל אחד הלקוחות שנזרק עליי.

"לא נורא, המפקדת. הרבה עצמות שבורות, שריטות, חבורות, הדברים הרגילים."

הבטתי בבונז, שפילס את דרכו בין הפצועים ואילץ את אלה בהם שהיו במצב קשה לשתות כמה טיפות מדמו. שום תרופה לא הייתה יעילה כמו דם ערפדים.

"עוד קוד אדום, קְרִידָה," ציין חואן, אחד מראשי הצוותים שלי. הוא הצביע על הערפד בעל הפה הגדול בצידו השני של הבר, שהיה לפות בזרועותיו של דייב, ראש הצוות הנוסף. דייב היה ג'ול, כלומר הייתה לו יכולת להחזיק בערפד המתפתל כדי להיחלץ בלי להרפות ממנו. איש מבני האנוש בצוות שלי לא היה מצליח לעשות זאת. הנהנתי. "למרבה הצער."

חואן נאנח. "זאת הפעם השלישית ברציפות. לא קל להסוות אותך, גם אם העיניים וצבע השיער שלך שונים." הוא לא חידש לי כלום. לכרתי את מבטו של בונז, ופניו כמעט צרחו אמרתי לך.

בחודשים האחרונים המצב כאמת נהיה יותר מסוכן. יותר מדי אנשים בעולם האל-מתים ידעו, כי בת אנוש שחציה ערפד צדה אותם, והם ידעו מה לחפש.

נעצתי מבט רושף בערפד השבוי. "תודה שחשפת את סיפור הכיסוי שלי."

"רק רציתי להזמין אותך למשקה," ירק הערפד. "אפילו לא הייתי בטוח שזו את, אבל העור שלך... הוא נראה מושלם מכדי להיות אנושי,

למרות שאת נושמת. ויש לך שיער ג'ינג'י, ראיתי את זה כשהרמת את הירד. הצל של השיער שם לא היה בלונדיני."

הנפתי את זרועי כלא מאמינה, בוחנת בעיון את בית שחיי המגולח. שום דבר כבר לא יוכל להפתיע אותי.

גם דייב התבונן בתשומת לב בבית השחי שלי. "הוא צודק. אבל מי היה מאמין שאנשים יבדקו את בית השחי שלך?"

מי באמת? מתוסכלת, העברתי את ידי בשערי הבלונדיני הצבוע. לא נשאר עוד צבעי שיער שלא ניסיתי. צבעתי לשחור וגם לחום כדי לנסות להטעות את האנשים שסימנתי כמטרות, ובנוסף שמתי עדשות מגע בשלל צבעים; אבל לאחורונה זה לא הועיל.

"חואן, תחזיק את אלה," אמרתי, והושטתי לו את הסכינים שלי. אחרי כמה מצמוצי עיניים הוצאתי את עדשות המגע החומות. אהה, איזו הקלה! הן הציקו לי כל הלילה.

"תני לי לראות אותן," ביקש לפתע הערפד. "שמעתי על זה, אבל את יכולה להראות לי?"

דייב הידק את לפיתתו בו. "היא לא יצור במופע קרקס."

"לא?" נאנחתי, ואחר כך הנחתי לעיניי להתלקח ולזהור.

האור שניצת בהן עתה זהר כמו שני פנסי מכונית ירקרקים, בדיוק כמו עיני כל הערפדים. עדות שלא הותירה כל מקום לספק לגבי דמי המעורב.

"אוקיי, תתחיל לדבר. ספר לי למה לא כדאי לי להרוג אותך."

"קוראים לי אָרְנִי. אני מהשושלת של טוֹצְצִיין. טוֹצְצִיין הוא חבר

של בונז, אז את פשוט לא יכולה להרוג אותי."

"עם חברים כמוך מי צריך אויבים?" אמר בונז בטון קטלני, בעודו מתקרב אליי כמו בריחוף, לאחר שסיים לרפא את בני האנוש הפצועים ולהטמיע בראשיהם זיכרונות חדשים בעזרת שליטה ערפדית במחשבות.

"באותה מידה היית יכול לסמן לה מטרה ארוורה על המצח

כשצווחת את השם שלה," המשיך בונז. "רק משום כך הייתי צריך

לתלוש לך את הביצים ולהאכיל אותך בהן."

יש אנשים, שבשבילם זהו רק מטבע לשון. אבל לא בשביל בונז. הוא מעולם לא שיקר. וארני שמע, ככל הנראה, על המוניטין שיצאו לו. לכן שיכל את רגליו.

"בבקשה, אל תעשה את זה." עכשיו הוא עבר ממשא ומתן לתחינה

של ממש. "לא התכוונתי לפגוע בה, אני נשבע בקין."

"טוב." אמר בונז בנימה צוננת. "אבל תזדקק לעזרתו של משהו גדול יותר מבורא הערפדים אם אתה משקר. חתלתולה, הייתי רוצה לארוז אותו ולקחת אותו בחזרה למתחם, עד שאוודא שהוא באמת אחד מאנשי שושלת טו־צ'יין."

בונז פנה אליי בלשון בקשה, כיוון שבכל הקשור לעבודה אני ניהלתי את העניינים. אלא שבכל הנוגע לענייני ערפדים בונז היה בעל ותק רב ממני בכמה מאות שנים.

"בסדר. אבל הוא לא יאהב את הקפסולה."

בונז פלט צחקוק קל ומפחיד. הוא ידע מניסיונו האישי כמה לא נעימה חווית הנסיעה בכלי התחבורה הערפדי שלנו.

"אם הוא משקר, זאת תהיה הדאגה הכי קטנה שלו."

קופר ניגש אלינו. "המפקדת, הקפסולה מוכנה ומזומנה."

"קשור אותו בתוכה. בוא נסגור את הזירה הזאת מהר ככל האפשר." הסגן שלי, טייט בראדלי, נכנס לתוך המועדון. מבטו הכחול־כהה סקר את המקום, מחפש אותי.

"קאת, זאת הפעם השלישית שמזהים אותך."

כאילו שלא ידעתי. "נצטרך פשוט לחשוב על תחפושת טובה יותר, ומהר, לפני המשימה בשבוע הבא."

טייט לא הניח לטון הדיבור שלי להרתיע אותו. "כל הסיכונים האלה שאת לוקחת יהרגו אותך בסוף. מתישהו מישוהו יזהה אותך ופשוט ישלוף אקדח מזוין במקום להזמין אותך למשקה. זה הולך ונהיה יותר ויותר מסוכן, אפילו בסטנדרטים שלך."

"אל תגייד לי מה לעשות, טייט. אני המפקדת, אז אל תתחיל

להתנהג אליי כמו איזה אבא־דוב."

"את יודעת שהרגשות שלי כלפיך הם לא אבהיים."

לפני שהספקתי למצמץ, בונזו תפס את טייט בגרונו והניף אותה עד שרגליו התנודדו כמה סנטימטרים מעל הרצפה. ההערה של טייט עצבנה אותי כל כך, שנדרש לי רגע לומר לבונזו להוריד אותה ארצה. לולא הכרתי את טייט כבר כמה שנים, הייתי חונקת אותה בעצמי בגלל האופן שבו המשיך להתגרות בבונזו בקשר אליי. במקום לבעוט או להיאבק בו הצליח טייט לחלץ העוויה שהזכירה חיוך.

"מה תעשה לי, שומר-קברים?" העווה את קולו. "תהרוג אותי?" "תוריד אותה, בונזו. יש לנו בעיות גדולות יותר מהגישה שלו." המשכתי. "אנחנו צריכים לסיים כאן, לכדוק את אילן היוחסין של ארני, למסור את הרוח שלנו לדון ואחר כך לחזור הביתה. קדימה, הלילה כבר לא צעיר." "יום אחד אתה תעלה לי על העצבים יותר מדי," נהם בונזו, ושמת את טייט ארצה.

נתתי בטייט מבט אזהרה. גם אני חששתי מכך. טייט היה חבר שלי והיה לי אכפת ממנו, אבל הרגשות שלו כלפיי היו מסוג אחר לגמרי. והעובדה שלאחרונה הוא נראה נחוש להפגין את רגשותיו במיוחד כשבונזו היה בסביבה, לא תרמה כלל לשיפור הרגשתי. זה היה כמו לנופף בדגל אדום מול שור זועם. ערפדים אינם ידועים בנטייתם האצילית לחלוק. עד כה הצלחתי למנוע התלקחות של ממש ביניהם, אבל ידעתי שאם אי פעם טייט יגרום לבונזו לאבד באמת את עשתונותיו, הוא לא יזכה לחיות כדי להתחרט על כך.

"הסנטור תומפסון יהיה מרוצה לשמוע שרוצח בתו בא על עונשו, אמר אחר כך הדוד והבוס שלי, דון ויליאמס, כשכולנו ישבנו במשרדו. "קאת, שמעתי שזיהו אותך שוב. זאת הפעם השלישית." "יש לי רעיון," הצעתי. "אולי אתה, טייט וחואן תטפסו על הגג ותכריזו את זה בקולי קולות. אני יודעת שזאת הפעם השלישית המזוינת, דון!" השפה הגסה שלי לא הרתיעה אותו. דון לא היה נוכח בעשרים

ושתיים השנים הראשונות לחיי, אבל הוא מילא מקום מאוד מרכזי בהן בחמש השנים האחרונות. עד לפני כמה חודשים אפילו לא ידעתי שאנחנו קרובי משפחה. דון הסתיר ממני את הקשר המשפחתי שלנו, כיוון שלא רצה שאדע שהוא אחיו של הערפד שאנס-לכאורה את אימא שלי.

"נזדקק לאישה אחרת כדי שתשמש פיתיון," הכריז דון. "את עדיין יכולה להוביל את הצוות, קאת, אבל זה כבר מסוכן מדי להשתמש בכך כפיתיון. אני יודע שבונז מסכים איתי."

זה גרם לי לפלוט נביחת צחוק חדה. בונז אהב שאני מסכנת את חיי על בסיס קבוע בערך באותה מידה שאני אהבתי את אבא שלי. "ברור שהוא מסכים. הרי בונז ירקוד על הקבר שלך אם אני אתפטר מהעבודה שלי."

בונז הקשית גבה אחת אדישה, בלי לערער על דבריי. "את פשוט תגרמי לו לשלוף את דון מתחת לאדמה, קאת," אמר דייב בחיוך אירוני.

חייכתי אליו בחזרה. זה מה שבונז עשה לדייב, לאחר שדייב נהרג בתפקיד. לפני כן ידעתי שדם ערפדים הוא סם חיים רב השפעה, אבל לא ידעתי שאם פצוע אנוש לוגם מעט ממנו לפני שהוא מת, אפשר להחזיר אותו או אותה לחיים כג'ול.

דון השתעל. "יהא אשר יהא, כולם מסכימים שמסוכן מדי בשבילך להמשיך לשמש פיתיון. תחשבי על האנשים שהזדמנו למקום במקרה, קאת. בכל פעם שמוכרו קוד אדום, גוברים הסיכויים שהם ייהרגו."

הוא צדק. הלילה היה דוגמה מובהקת לכך. ערפדים וג'ולים הפכו די נואשים כשהצמידו אותם עם הגב לקיר. ואם תוסיפו לכך את העובדה שיצא לי מוניטין של אחת שלא לוקחת שבויים, מה היה להם להפסיד כשהורידו איתם כמה שיותר בני אדם?

"חרא." הייתה באמירה הזאת הכרה בתבוסתי. "אבל אין לנו אף אישה בצוות הודות לחוקים השוביניסטיים שלך, דון, ויש לנו עוד משימה בשבוע הבא. אין זמן לגייס חיילת מיומנת, לבשר לה את

החדשות הרעות על אודות ערפדים וג'ולים, לאמן אותה להגן על עצמה ואז לגדר אותה ולהכין אותה למשימה.
שתיקה נפלה אחרי הנאום הזה. דון צבט את הגבה שלו, חואן שרק, ודייב מתח את צווארו ופקק אותו.
"מה עם בלינדה?" הציע טייט.

פערתי את פי בתדהמה. "אבל היא רוצחת."
טייט נאנק. "כן, אבל היא הפגינה ביצועים טובים בתור צעצוע אימונים לאנשים שלנו. והבטחנו לה שאם היא תתנהג יפה, נשחרר אותה אחרי עשר שנים. אם נשלח אותה למשימות, תהיה לנו דרך טובה להעריך אם היא פתחה דף חדש כמו שהיא טוענת."
בונז משך קלות בכתפיו. "זה מסוכן, אבל בלינדה היא ערפדית, ולכן היא די חזקה בשביל העבודה הזאת. נוסף לכך היא יפה ותוכל לשמש פיתיון, וגם לא נצטרך לאמן אותה."
לא אהבתי את בלינדה, ולא רק מפני שהיא ניסתה פעם להרוג אותי. היה גם משהו בעבר שלה עם בונז שלא אהבתי. משהו שקשור למסיבת יום ההולדת שלו, לערפדית נוספת בשם אנט, לשתי בחורות אחרות – ולמעט מאוד דיבורים.

"דון?"

"ננסה את בלינדה בשבוע הבא," אמר דון לבסוף. "אם היא לא תוכל להתמודד עם זה, נמצא מחליפה מתאימה."
שימוש בערפדית כפיתיון ללכוד ערפדים ולהרוג אותם. הרעיון היה מטורף כמעט כמו מה שעשינו עד כה: להשתמש בי, חצי-ערפדית, לאותה מטרה.

"יש דבר נוסף שצריך לדון בו," אמר דון. "כשבונז הצטרף אלינו לפני יותר משלושה חודשים, הצבנו לו תנאים. לא ביקשנו את עזרתו החשובה ביותר למבצע שלנו... עד היום."
התקשחתי, כי ידעתי למה הוא מתכוון. משמאלי הרים בונז גבה משועממת.

"אני לא מתכוון להתחמק מההסכם שלנו, אז נקוב בשמו של האיש שאתה רוצה שאהפוך לערפד."

"אותי."

המילה היחידה יצאה מפיו של טייט. באחת הפניתי את מבטי אליו. "אבל אתה שונא ערפדים!" התפרצתי. "למה שתרצה להפוך לכזה?"

"אני שונא אותנו," הסכים טייט ללא היסוס. "אבל את זאת שאמרה, כי האדם הוא המכתיב את אופיו של הערפד, ולא להפך. וזה אומר שהייתי שונא את בוננו גם כשהוא היה בן אנוש." "יפה, חשבתי, עדיין המומה מבקשתו של טייט. טוב לדעת שיש לו ראש פתוח בקשר לאל-מתים. כן, בטח."

בוננו סרק במבטו את דון. "אני זקוק לזמן כדי להכין אותו להמרה, ובואו נבהיר מייד דבר אחד." הוא הפנה את מבטו בחזרה לטייט. "זה לא יגרום לה להתאהב בך."

הסבתי את מבטי ממנו. בוננו ביטא בקול רם את הדבר שגם אני חששתי מפניו. אלוהים, אני מקווה שהחלטתו של טייט להיות האדם הראשון בצוות שיהפוך לערפד אינה קשורה אליי כלל. בבקשה, שלא יעשה צעד כל כך קיצוני רק בגללי.

"אני אוהבת אותך כחבר, טייט." אמרתי ברוך. לא רציתי להגיד את זה בנוכחותם, אבל כולם ידעו איך טייט מרגיש כלפיי. לאחרונה הוא לא ממש הסתיר את זה. "האמת היא שאתה אחד החברים הכי טובים שלי. אבל אני רואה אותך רק כחבר."

דון כחכה בגרונו. "רגשותיו האישיים של טייט אינם רלוונטיים, אלא אם כן יש לך או לבוננו סיבה לגיטימית לחשוש מכך." "החשש היחיד שלי הוא המניע שלו," אמר בוננו מייד. "ומה אם המרידות תכריע אותו כשהוא לא יצליח לחטוף אותה ממני? ואני מבטיח לך, ידידי, אתה לא תצליח. אז השאלה נותרת בעינה – האם הוא בוחר בכך למען עצמו או למענה? אם הוא עושה את זה מהסיבה הלא נכונה, יהיה לו המון זמן להצטער על כך."

טייט פתח סוף סוף את פיו. "סיבותיי שמורות עימי, והמחויבות שלי לעבודה לא תתנגש איתן."

בוננו שלח לעברו חיוך דק. "בעוד מאה שנה העבודה הזאת והבוס

שלך כבר לא יהיו קיימים, אבל אתה עדיין תישאר יצור שאני בראתי. תהיה חייב לי את נאמנותך, אלא אם כן אתן לך רשות להקים שושלת משלך – או שתקרא עליי תיגר ותיקח אותה בכוח. אתה בטוח שאתה מוכן להתחייב על כך?"

"אני יכול לעמוד בזה," הייתה תשובתו הקצרה של טייט. בונז משך בכתפיו. "אם כך, העניין מוסכם. אם הכול יתנהל כשורה, בקרוב יהיה לך ערפד משלך, דון. כמו שהבטחתי." דון עטה הבעה קודרת ומרוצה בו־זמנית. "אני מקווה שלא אתחרט על כך." גם אני קיוויתי.

2

נאחר יותר התעוררתי לבד במיטתנו; העפתי מבט ישנוני סביבי וראיתי שבנוז איננו בחדר השינה. סקרנית, ירדתי למטה ומצאתי אותו על הספה בסלון.

בנוז הביט מבעד לחלון על רכס ההר במרחקים. לערפדים יש היכולת לשבת בדממה מוחלטת, ללא נוע, כמו פסלים. ובנוז בהחלט היה יפה דיו כדי להיות יצירת אמנות. אור הירח גרם לשערו להיראות בהיר יותר מצבעו החום העמוק. הוא צבע אותו בחזרה מבלונדיני לחום הטבעי שלו כדי לבלוט פחות בהיותנו בתפקיד. קרני האור הכסופות והעמומות ליטפו את השקעים ואת הגומות בעור הברדלח שלו, מדגישים את מבנה גופו הרזה והשרירי. גבותיו הכהות היו כמעט זהות בצבען לעיניו, כשאלה לא זהרו בירוק ערפדי. הצללים שיוו לעצמות לחייו מראה מסותת בשלמות, שעה שהפנה את ראשו וראה אותי עומדת שם.

"היי." הידקתי לגופי את החלוק שזרקתי על עצמי, חשה במתח באוויר. "קרה משהו?"

"לא, מותק. האמת, אני רק טיפה מתוח."

זה בהחלט משך את תשומת ליבי. התיישבתי לצידו. "אתה אף פעם לא מתוח."

בנוז חיך. "יש לי משהו בשבילך. אני פשוט לא יודע אם תרצי אותו."

"למה שלא ארצה?"

בונז החליק מהספה וכרע ברך מולי. עדיין לא תפסתי. רק כשראיתי את קופסת הקטיפה השחורה והקטנה בידו השנייה, נפל לי האסימון.

"קאת'רין." אם עדיין לא הייתי מנחשת, הרי הפעם האחת והיחידה הזאת שבה הוא קרא לי בשמי האמיתי, יכלה לרמז לי על כוונותיו. "קאת'רין קייטלין קרופילד, התינשאי לי?"

עד אותו הרגע לא הבנתי עד כמה רציתי שבונז יציע לי להתחתן איתו. היינו נשואים על פי חוק הערפדים, כמובן, אבל האירוע שבו בונז חתך את כף ידו, הטיח אותה בכף ידי והצהיר עליי כעל אשתו לא ממש דמה לפנטזיות הילדות שלי על חתונה לבנה. נוסף לכך, בונז עשה זאת כדי למנוע מלחמה רבתי בין האנשים שלו לבין אנשי ראש השושלת שלו, איאן, בנוגע לשאלה למי מהם יש זכויות עליי.

עכשיו, בעודי מסתכלת על בונז, החווירו כל פנטזיות ילדותי בהשוואה למה שהרגשתי. נכון, בונז היה ג'יגולו-אנושי-לשעבר-שהפך-לערפד-מחסל ולא אביר על סוס לבן, אבל אני בטוחה שאף גיבורה באגדת ילדים לא הרגישה כמו שהרגשתי אני, כשהגבר שהייתי מאוהבת בו עד טירוף כרע על ברכיו וביקש ממני להיות אשתו. גרוני התכווץ מעוצמת הרגשות. איך התמזל מזלי כל כך?

בונז פלט קול של כעס מעושה. "דווקא הפעם, מכל הפעמים, המילים נעתקות מפידך. אם לא אכפת לך, תבחרי באיזושהי תגובה, כזאת או אחרת. המתח הורג אותי."

"כן."

דמעות נקו בעיניי, והתחלתי לצחוק מאושר אמיתי שבעבע בתוכי. משהו קריר וקשה החליק על אצבעי. בקושי הצלחתי לראות אותו, כי ראייתי היטשטשה, אבל הבחנתי בנצנוץ אדום.

"ביקשתי שיצ'רפו ויעצבו לי את הטבעת הזאת כמעט לפני חמש שנים," אמר בונז. "אני יודע שאת חושבת כי החלטתי לקשור את עצמי אלייך רק בגלל הנסיבות, אבל זה לא נכון. תמיד התכוונתי להינשא לך, חתלתולה."

בערך בפעם האלף התחרטתי על כך שלפני שנים עזבתי את בונז

באופן שבו עזבתי. חשבתי אז שבכך אני מגינה עליו. התברר כי רק געתי בשנינו ללא צורך.

"איך יכולת להיות לחוץ מזה שרצית להציע לי נישואים, בונז? אני מוכנה למות למענך. למה שלא אסכים גם לחיות למענך?"

הוא נישק אותי, נשיקה עמוקה וארוכה, לוחש לתוך שפתיי רק כשהתרחקתי ממנו כדי לשאוף מעט אוויר לנשימה.

"אני יודע שזה מה שאני מוכן לעשות."

מאוחר יותר הייתי שרועה בזרועותיו, מחכה לשחרר שיעלה בעוד זמן קצר.

"אתה רוצה שנברח כדי להינשא, או שאתה רוצה לערוך חתונה גדולה והכול?" שאלתי, מנומנמת.

בונז חיך. "את מכירה את הערפדים, חמודה. אנחנו אוהבים לעשות הכול בגדול, כאלה אנחנו. ובנוסף, אני יודע שברית הנישואים הערפדית שלנו לא הייתה מבחינתך חתונה אמיתית; לכן אני רוצה שנעשה משהו כמו שצריך."

פלטתי אנחה משועשעת. "וואו, חתונה גדולה. יהיה מאתגר להסביר לחברת הקייטרינג מה בתפריט. מנה עיקרית: בשר בקר או פירות ים לבני האדם, בשר נא וחלקי גופות לג'ולים... וחבית דם חם וטרי בכר המשקאות לערפדים. אלוהים, אני כבר יכולה לדמיין את הפרצוף של אימא שלי."

חיוכו של בונז הפך זדוני, והוא זינק מהמיטה. הבטתי בו, סקרנית, בזמן שניגש לצידו השני של החדר וחייג בטלפון הנייד שלו.

"ג'סטינה."

זינקתי אחריו ברגע ששמעתי את שמה של אימי. בונז ברח ממני בריצה, כובש את צחוקו וממשיך לדבר.

"כן, מדבר בונז. בחיך, לא יפה לקרוא לי בשמות כאלה... אה-

הממ, גם לך, בהחלט..."

"תן לי את הטלפון," דרשתי.

הוא התעלם ממני וזינק הרחק מהישג ידי. מאז שפגשה את אבא שלי, אימא שלי שנאה ערפדים שנאה תהומית וחולנית. היא אפילו

ניסתה לגרום למותו של בונז בעבר – פעמיים – ולכן הוא כל כך נהנה עכשיו להחזיר לה קצת כגמולה.

"למען האמת, ג'סטינה, לא התקשרתי אלייך סתם כדי לפטפט ולספר לך איזה רוצח אל-מת איום הייתי פעם... נכון, וגם זונה עלובה ממין זכר. סיפרתי לך כבר שאימא שלי הייתה זונה? לא? אויש, בחיי, אני בן לשושלת ארוכה של זונות, האמת..."

נשמתי נשימה עמוקה, בשעה שבונז חשף עוד פרט משעשע על עברו באוזני אימי, שפיה ודאי כבר התחיל להעלות קצף מרוב עצבים. "ההתקשרתי לבשר לך בשורה משמחת. ביקשתי מהבת שלך להינשא לי והיא הסכימה. ברכותיי, אני עומד להיות החתן שלך באופן רשמי. את רוצה שאתחיל לקרוא לך אימא כבר עכשיו, או שנחכה עד אחרי החתונה?"

עטתי עליו בזינוק, שבסופו התנגשתי בו, וחטפתי מידו את הטלפון. בונז צחק כל כך, שהוא היה צריך לנשום כדי להירגע.

"אימא? את שומעת? אימא..."

"אולי כדאי שתיתני לה דקה להירגע, חתלתולה. אני חושב שהיא התעלפה."

היו ימים שבהם הרגשתי מדקרת כמיהה וצער על כך שלעולם לא אהיה אם. אבי אומנם פגש את אימי זמן קצר אחרי שהפך לאל-מת, ולכן יכול היה להכניס אותה להיריון, אבל ככלל, ערפדים לא יכלו להתרבות. ואני לעולם לא אסתכן בהורשת הגנים הדפוקים שלי לילד באמצעות הפרייה מלאכותית, ובוודאי שלא אחשוף ילד חף מפשע לסגנון החיים המסוכן שלי בכך שאאמץ אחד.

ובכל זאת, באותם רגעים ממש שמחתי שאני לא אם. אומנם, התמודדתי עם כמה מראות מפחידים כשצדתי ג'ולים וערפדים, אבל גדודי ילדים שהסוכר עלה להם לראש, צווחים ורצים ממשחק וידאו אחד למשנהו, בזמן שאני יודעת שאין לי דרך מילוט? זה היה מפחיד באמת.

בונז עמד מחוץ ל'צ'אק אי. צ'יז, * ממזר בר-מזל שכמותו. הסיבה לכך הייתה רמת העוצמה שהקריין. ערפדים הרגישו בו כשהיה קרוב, בפנים למשל, ולכן על פי רוב הוא השגיח על האזור עד תחילת המשימה, עד הרגע שבו המטרה שלנו ידעה כבר שהוא או היא ניצודים. לי לא הייתה הילת האנרגיה האופיינית לאל-מתים, שנעה בטווח שבין חשמל סטטי לזרם מחשמל של ממש – תלוי בכוחו של הערפד; לא, לי היה לב פועם ויכולתי לנשום, דבר ששווה לי חזות בלתי-מזיקה – בכל אופן בעיני אלה שלא ידעו אילו סימנים נוספים יש לחפש.

כדי להיראות כך היה כמעט כל עורי מכוסה בבגדים. היי, הרי היום לא הייתי בתפקיד הפיתיון, ולכן לא הייתי צריכה לעטות את ההופעה הזנונית הרגילה שלי. בלינדה הייתה זו שלבשה חולצה בעלת מחשוף עמוק ומכנסי ג'ינס צמודים, שחשפו כמה סנטימטרים מהבטן שלה. היא תלתלה את שערה והתאפרה – מאורע נדיר, כי בהיותה אסירה של דון, לא הזדמן לה לצאת הרבה לבלות.

המביט מהצד בבלינדה הבלונדינית עם חיוכה המשורבב ועם קימורי הגוף שהוציאו לכולם את העיניים, לא היה מנחש שהיא ערפדית, במיוחד לאור העובדה שהיה אור יום. אפילו אלה שאולי מאמינים בערפדים עדיין היו שבויים במיתוס שערפדים יכולים לצאת רק בלילה – אמונה מוטעית, כמו למשל כל הקטע שהם ישנים בארונות מתים, נרתעים מסמלים דתיים או שאפשר להרוג אותם באמצעות יתד מעץ.

הילד הקטן לידי משך בזרועי. "אני רעב," הכריז.

הייתי מבולבלת. "אבל הרגע אכלת."

הוא גלגל את עיניו. "גיברת, זה היה לפני שעה."

"תקרא לי אימא, אית'ן," הזכרתי לו, והדבקתי על פניי חיוך מאוזן לאוזן, דגה מהארנק כסף נוסף. זאת בהחלט המשימה הכי מוזרה שהייתה לי. מאין הביא דון את בן העשר הזה, כדי שישמש כאביזר

* רשת משחקיות לילדים.

תפאורה, לעולם לא אדע. אבל הוא ארגן את בואו של אית'ן איתנו, בטענה שאם נבלה שעות במארב בצ'אק אי. צ'יז בלי ילד, יחשדו בנו שאנחנו פדופילים או שהניצודים שלנו יחשדו שאנחנו ציידים ערפדים. אית'ן חטף מידי את חופן שטרות הכסף בלי להמתין שאספור אותם.

"תודה!" אמר, ורץ לעבר דלפק הפיצה.

אוקיי, זה בהחלט נראה אמין – כל היום – וגם כל יום אתמול – צפיתי בילדים שעשו את זה להורים שלהם. אלוהים אדירים, עם כל האוכל הזה ואינסוף המטבעות למשחקי וידאו בזבזתי ביומיים יותר כסף משזבזתי בדרך כלל בשבוע של משימות בברים, כולל שתיית עשרות כוסיות ג'ין וטוניק. לפחות הפעם זה היה על חשבון הדוד סאם, לא על חשבוני.

הייתה רק קומה אחת בצ'אק אי. צ'יז, ולכן היה לי קל לשמור על קשר עין עם בלינדה בלי שאצטרך לשמור עליה אישית לוחצת. היא עמדה באגף משמאל לדלת הכניסה, מגלגלת כדורים לטבעות במכונת משחק והנחיתה עוד קליעה מושלמת לתוך הטבעת המרכזית. האורות הבהבו, והמכונה פלטה כרטיסי פרס נוספים מן הדופן שלה. לרגליה כבר הייתה מונחת ערמת כרטיסים, ויותר מכמה אבות מעריצים וילדיהם התקבצו סביבה.

אבל לא היה שם אף ערפד אחר מלבדה, אף כי שמו של הסניף הזה של צ'אק אי. צ'יז נקשר בהיעלמות משפחה לפני שלושה שבועות. לא שמישהו מן הלקוחות כאן ידע את זה. הסיבה היחידה לכך שדון העלה את החשד שערפדים היו מעורבים בהיעלמותה המסתורית של המשפחה, הייתה מצלמת הביטחון, אשר לכדה תמונה של זוג עיניים זוהרות בירוק במגרש החניה.

רוצחים אלי-מתים אהבו להכות באותו שטח ציד יותר מפעם אחת. דבר שהדהים אותי לגמרי. אילולא הייתה לערפדים או לג'ולים נטייה לחזור לזירת הפשע, למחלקה המיוחדת לביטחון פנים בראשות הדוד שלי לא הייתה עבודה. לחלק מהם פשוט לא היה די שכל לא להכות פעמיים באותו מקום, כמו ברק.

הטלפון הנייד שלי רטט. הוצאתי אותו מהחגורה שלי, העפתי בו מבט – וחייכתי. המספר על הצג היה 911, שפירושו כי ערפד נראה הרגע במגרש החניה. לא הורדתי עיניים מאית'ן, וניגשתי בשקט למקום שבו עמדה בלינדה. כשהנחתי יד על זרועה, היא נתנה בי מבט נרגז. "ההצגה מתחילה", מלמלתי.

"תורידי את הידיים שלך ממני," ענתה בלי להסיר מעל פניה את החיוך המתקתק.

במקום לעשות זאת הידקתי עוד יותר את אחיזתי בזרועה. "אם תנסי לעשות איזשהו תרגיל, אני אהרוג אותך. וזה רק בתנאי שבונז לא יעשה את זה לפניי."

עיניה של בלינדה הבזיקו לרגע בזוהר ירוק, אבל אז משכה בכתפיה. "עוד עשר שנים, ואז כבר לא אצטרך להתעסק איתך יותר." הנחתי לזרועה. "נכון. אז אל תדפקי עסקה טובה יותר ממה שאת ראויה לקבל."

"את לא אמורה לשמור ממני מרחק, מלאכית המוות?" סיננה בקול כה נמוך, שאפילו אני בקושי הצלחתי לשמוע. "את לא רוצה להבריח את הדגים, נכון?"

נתתי בבלינדה מבט צונן ומדוד, לפני שהפניתי את גבי אליה והלכתי. התכוונתי למה שאמרתי. אם בלינדה תנסה לעשות חוכמות במהלך המשימה הזאת ותסכן אחד מהילדים הרבים כאן, אני אהרוג אותה. אבל כמאמר הפתגם, נתנו לה חבל ארוך דיו כדי לתלות את עצמה. עכשיו היינו צריכים לחכות ולראות אם היא תתנודד ממנו בסופו של דבר.

בדרכי לאית'ן רטט שוב הטלפון הנייד שלי. העפתי בו מבט ונאנחתי בליבי. עוד 911. זה אומר שיש כאן שני ערפדים. לא טוב. הגעתי לאית'ן, כי רציתי להשגיח עליו מקרוב, כמו גם על הדלת. כעבור זמן לא רב נכנסו שני גברים בעלי גוון העור הייחודי ועם תנועות הגוף התכליתיות, שהבדילו בין ערפד לאדם רגיל.

העפתי מבט מתוסכל נוסף בחלל המשחוקייה. עם כל הילדים כאן, זה היה המקום הכי גרוע להתעמת עם האל-מתים. אילו שימשתי

בתפקיד הפיתיון, הייתי מנסה לתמרן את הערפדים למגרש החניה כדי למזער את הסכנה לאורחים המזדמנים. אבל לבלינדה זה ודאי לא חשוב עד כדי כך שהיא תעשה זאת. טוב, אני פשוט אצטרך לנסות ולעזור לה.

אחזתי בידו של אית'ן. "הגיע הזמן," אמרתי לו.
 עיניו הכחולות־ירוקות נפערו. "הרעים הגיעו?" לחש.
 קשה היה לי להאמין שדון הסביר לאית'ן – או להוריו, יהיו מי שיהיו המשוגעים שהרשו לבנם לעשות דבר כזה – אחרי איזה מין 'רעים' אנחנו רודפים. וגם אני לא התכוונתי להרחיב בעניין.
 "אתה לא מתרחק ממני לרגע, זוכר?" אמרתי בקול רך אך תקיף.
 "יהיה בסדר."
 הוא הנהן, וניכר בו כי הוא מגייס את כל אומץ ליבו. "בסדר."
 איזה ילד טוב.
 הטלפון הנייד שלי רטט שוב, על הצג מהבהבת סדרת מספרים נוספת.

911-911

"אה, איזה זי... חרא," תפסתי את עצמי בדיוק בזמן.
 אית'ן מצמץ בעיניו. "מה קרה?"
 הידקתי את לפיתתי בידו. "שום דבר."
 זה היה שקר, כמובן. ברגע שהרמתי את עיניי, ראיתי את הערפד השלישי נכנס. ואז את הרביעי. ראיתי את בלינדה משתהה רגע לפני גלגול הכדור הבא, מסתכלת עליהם, ומחייכת. בטירוף.
 זה הולך להיות חתיכת אחר־צוהריים מהגיהנום.

3

הערפדים הבחינו בבלינדה מייד; אולי אפילו הריחו אותה לפני שראו אותה, כי דקה אחרי שהם נכנסו הם חמקו לעברה. לפתי היטב את ידו של אית'ן, כששמעתי את בלינדה מחליפה איתם מילות ברכה, וחידדתי את חוש השמיעה שלי כדי לוודא שהיא לא אומרת שום דבר נוסף. כמו, למשל, את המילים מלכודת או מלאכית המוות. עד כה התנהל הכול כשורה. בלינדה רק פלרטטה – בסגנון רצחני־משהו, כי היא שאלה אם מתחשק להם להזמין מישהו לאכול.

"בשביל מה את חושבת שבאנו הנה?" אמר אחד מהם בחיוך זחוח. "לא בשביל בובת העכבר הגדול."

הערפדים האחרים צחקו. הלסת שלי התהדקה. בני זונות. "את לבד כאן?" שאל אחד מהם, מעביר את מבטו המורעב על גופה של בלינדה.

"באתי עם איזושהי בחורה שאני מכירה ועם הבן שלה," אמרה בלינדה בביטול. "אחד מכם יכול לאכול אותה, אבל הילד שלי." "תצביעי עליהם," אמר הערפד כהה השיער.

הפניתי את מבטי מהם בדיוק כשידה של בלינדה התרוממה, וחייכתי אל אית'ן חיוך מעושה. אל תדאג. שום דבר לא יקרה לך. "הבלונדינית עם סוודר הגולף השחור ועם מכנסי הג'ינס, שמחזיקה את ידו של הילד. ההם שם."

"יפה," אמר השחום באיטיות, ואחר כך הוסיף מייד, "אבל לא יפה כמוך, כמוכן."

"תודה." קולה של בלינדה העיד, כי התוספת לדבריו לא סיפקה אותה, אבל היא מוכנה להניח לכך. "אז איך אתם עושים את זה בדרך כלל? פשוט חוטפים ילד ובורחים?"

"את רואה את הבחור ההוא שם?" הערפד הגבוה והצנום הצביע על מישהו שענד תג עובד. "אני אשלח לעברו כמה קרני אור ירוקות, ואחר כך אגנוב ממנו את התלבושת שלו."

"למה שתרצה לקחת ממישהו את הבגדים?" שאלה בלינדה כלא מאמינה. העפתי בהם שוב מבט אגבי. גם אני בדיוק תהיתי לגבי אותו עניין.

"לא את הבגדים שלו, את תחפושת העכבר של צ'אק אי. צ'יז", השיב הערפד בחיוך. "קל לגרום לילדים ללכת אחריו החוצה בלי לעורר חשד, כשאתה לכוש בדבר הזה. גם אם ההורים שלהם שמים לב, אחד מאיתנו פשוט נועץ בהם מבט, וההורים הולכים הביתה כאילו הכול בסדר. עובר כמעט יום שלם עד שהם בכלל קולטים שהילדים שלהם נעלמו, והם אפילו לא זוכרים היכן איבדו אותם."

"אנחנו מוציאים אותם החוצה אחד-אחד ומאחסנים אותם בתא המטען", הוסיף אחר. "עדיין קריר בעונה הזאת של השנה, ולכן הם לא מתים מייד ומסריחים, ודרוש הבזק עיניים אחד בלבד כדי להשתיק אותם בזמן שהם סגורים שם."

ידי התהדקה כל כך בחוזקה על כף ידו של אית'ן, שהוא פלט צווחה. הרפיתי מעט את לפיתתי, נלחמת בעצמי לא להניח לעיניי לזהור בירוק מתוך זעם יוקד. כמה שאהרוג אותם יותר מהר, כך יהיה טוב יותר.

בלינדה חייכה. "ערפד בתחפושת של צ'אק אי. צ'יז? את זה אני מוכרחה לראות."

הערפד החזיר לה חיוך. "חכי כאן, מותק. את תיהני מההצגה." וכמו על פי אות התעוררו הבובות הממוכנות על הבמה לחיים מלאכותיים. הילדים צווחו בהנאה. הסתכלתי על אחד הערפדים שהלך אל מאחורי הבמה אחרי העובד, אשר עליו הצביעו קודם לכן. התכוונות שלי ללכת בעקבותיהם נקטעו בגלל מה ששמעתי מייד אחר כך.

"...רעב עכשיו, אני הולך לאכול מישהו," אמר הערפד בעל השיער השטני, מתרחק בנחת מבלינדה ומן האחרים. הרפיתי מידו של אית'ן. בלינדה אמרה להם שהוא שלה; הוא היה כרגע הילד הכי מוגן ברחבי המקום. התכופתי עד שיכולתי להסתכל עליו בגובה העיניים.

"אתה רואה את המשחק הזה?" שאלתי, מצביעה על אחד המשחקים הקרובים אלינו. "אתה הולך לשחק בו עכשיו ואתה לא זז ממנו, עד שאני או אחד האנשים שפגשת קודם יבוא לקחת אותך. תבטיח לי." אית'ן הנהן. "מבטיח."

"ילד טוב," מלמלתי. אית'ן ניגש למכונת המשחק והניח את כל האסימונים שלו לצידה. זעם קר השתלט עליי, כשהבטתי בערפד המנסה לצוד את טרפו.

"כל היחידות, היכוננו," לחשתי לטלפון הנייד שלי. העסק עלול להידרדר במהירות.

המשכתי בחשאי לעקוב אחריו במבטי, בעודו משוטט בחדר, בורר במבטו החד את הילדים שהוריהם לא השגיחו עליהם. ליד מכונת המטבעות עמד ילד קטן ואסף את האסימונים שלו. הערפד הביט בו, והתקרב אליו מאחור בשקט בזמן שהילד התחיל לסקור את המשחקים. הוא המשיך ללכת בעקבותיו עד שהם הגיעו לפינת החדר, ואז הניח את ידו על כתפו של הילד.

הילד הרים את עיניו – וזה כל מה שהיה דרוש. עיניו של הערפד הבזיקו לרגע בירוק, והוא מלמל משהו בקול נמוך מכדי שאוכל לשמוע. איש לא הבחין בכך. בלי היסוס הילד הלך אחריו לתוך החדר הסמוך, נעלם מאחורי אחד מקירות הפרדה הנמוכים.

הלכתי אחריהם, שמה לב לכך שהערפד בחר את המקום הכי פחות הומה, שבו הוחזקו כל מכונות המשחק המקולקלות. הוא כרע על ברכיו, והילד הקטן עמד מולו. קרני אור ירוקות מעיניו של הערפד נפלו על עורו של הילד, שעמד מולו ולא ניסה כלל לברוח או לצרוח. הוא הולך לנשוך אותו כאן ועכשיו. והוא יכול להסתיר את הגופה שלו מאחורי אחת המכונות המקולקלות האלה תוך פחות מדקה.

ההורים שלו לא ידעו אפילו שהוא בסכנה, אלא רק אחרי שהוא היה כבר מת...

הערפד עם השיער השטני רכן קדימה, ושום פחד מההורים, מאלוהים או מכל אחד אחר לא הרתיע אותו. שלפתי סכין כסף משרוולי והתגנבתי קדימה. תכיר את החבר הנחמד שלי, נבלה!
 "מה לכל ה-?"

בשומעי את הקול הסתובבתי במהירות, חשה בגבי בעוצמה האל-אנושית. הערפד שלבש את תחפושת העכבר של צ'אק אי. צ'יז, עמד מאחוריי, ראשה של בובת העכבר הגדולה נוטה הצידה בפליאה. הערפד השני שמט את ידיו מהילד הקטן, ועיניו הצטמצמו בראותו את הסכין שלי.
 "כסף, מלמל."

ההצגה התחילה. "תתפרשו!" צרחתי, בדיעה שבונו ישמע אותי, ויידיתי את הסכין.

הסכין ננעץ בחזהו עד לידית האחיזה שלו. כמעט בו-זמנית זינקתי עליו, מפילה אותו כדי לסובב את הלהב בכוח כמה פעמים. בו בזמן נחת עליי משהו כבד. משהו כבד ומרופד. זה היה הערפד בתחפושת העכבר.

התגלגלתי על הרצפה, קיפלתי את רגליי אל בטני והעפתי אותו ממני בבעיטה. הוא נחבט באחת ממכונות המשחק בכוח כזה ששילח אותה לחלון וניפץ אותו. שמעתי את טייט צועק, "היחידה לכיטחון פנים, שאף אחד לא יזוז!" בדיוק כשתפסתי בכף ידי סכינים נוספים מיידה אותם בדיוק מושלם לתוך חזהו של הערפד העכברי; הוא כשל לאחור, אבל לא נפל. התחפושת הארורה הייתה עבה מדי, כנראה.

שלפתי עוד כמה סכינים מתחת לבגדיי ותקפתי אותו. הוא נאבק בכל כוחו – בעודו ארוז בתחפושת עכבר ענקית. ניסיונותי לחדור את שריון התחפושת ולנעוץ את הסכין עמוק וניסיונותיו המסורבלים להביס אותי, בעודו לבוש ככה, גרמו לנו להתגלגל על הרצפה.

"תעזבי את צ'אקי!" שמעתי ילד מיילל. עוד כמה ילדים צרחו. ישו, מריה הקדושה ויוסף, זה מה שנקרא לצלק את נפשם הרכה

של הילדים האלה – לראות אישה משוגעת מנסה לרקור למוות את אלים האהוב. הם יסבלו מסיוטים במשך שנים, אם בונז לא ימחק את זיכרונם.

אבל לא התמקדתי בזה כרגע. המשכתי להלום בעזרת הסכינים שלי, ובתוך כך שמעתי קרב נוסף מתחיל. הערפדים האחרים. בסופו של דבר הצלחתי לנעוץ את הסכין בזווית עמוקה דיה. הערפד שמתחתי צנח ברפיון, ואני סובבתי את הלהב פעם אחת אחרונה. קמתי על רגליי אל מול מבטיהם המבועתים של הורים ושל ילדים גם יחד; אבל לא היה זמן להסביר להם כי צ'אקי אינו באמת צ'אקי, אלא תאומו השטני. הערפד הבלונדיני התקדם לעברי בשאגה, כמעט בועט באנשים בדרכו, קטנים כגדולים. הושטתי את ידי לקחת עוד סכין, גיליתי שלא נותרו לי הרבה מהם, והסתערתי לכיוונו. לא יכולתי להסתכן בזריקת הסכינים לעברו – אם הוא יתכופף, מי שעומד מאחוריו עלול להיפגע. לא, זה מוכרח להיות קרב פנים אל פנים. עיניי התלקחו בירוק. קדימה, בלונדי, בוא נראה למה אתה מסוגל.

כשראה את עיניי הזוהרות, הוא נרתע מעט, אבל רק לרגע. בזווית העין הבחנתי בבלינדה נאבקת עם הערפד כהה השיער. מסיבות מובנות לא ציידנו אותה בכלי נשק, אבל הוקל לי כשראיתי אותה נלחמת בצד שלנו ולא נגדנו.

מאחורי הערפד הבלונדיני הגיח האחרון שבהם. הוא נהם והתחיל אף הוא להתקרב לעברי. ואז ריצד מבטו לכיוון הדלת. "אוף, חרא", שמעתי אותו אומר שנייה לפני שהסתובב ורץ אל מאחורי הבמה.

לא הייתי צריכה להסתובב כדי לדעת מה היה הדבר שהפחיד אותו; הרגשתי כי בונז נכנס למשחקיה. אלא שבאותו רגע הכה בי הערפד השני, ולא יכולתי להתענג על מראה הערפד המקפל את זנבו ובורח. "תפוס אותו, אני מטפלת בבלונדי", קראתי, חומקת מצמד הניבים המכוונים לגרוני.

"אני אתפוס את החלאה", נהם בונז, ונעלם מאחורי הדמויות

הממוכנות הצמריריות והגדולות שעדיין שרו והחליפו הלצות על הבמה.

"בואו נעביר את הקרב החוצה, אנשים!" הוריתי בין חילופי המהלומות האכזריים. מהר, לפני שמישהו ייקח הורה או ילד כבן ערובה.

אחרי שהעפתי סביב מבט חטוף, נוכחתי לדעת כי בלינדה נאבקת עם הערפד כהה השיער ומובילה אותו החוצה, כשהיא כמעט מחבקת אותו חיבוק דוב. נראה היה שהיא גם מדברת איתו, אך בכל המהומה שהתחוללה שם, בחיי שלא היה לי מושג מה היא אומרת. חבטה רוחבית חזקה הפנתה בחזרה את תשומת ליבי לערפד הבלונדיני שמולי. רק עוד קצת, דקלמתי לעצמי. אני לא רוצה להרוג גם אותך מול עשרות ילדים. גם ככה יהיו להם סיזמים.

כשהוא הגיע אל מול החור בחלון שהותירה מכונת המשחק, הסתערתי עליו, ראשי כפוף כדי לברוח מפיו. שנינו נשפכנו בעד החלון אל מגרש החניה, חובטים זה בזה על משטח האספלט. נותרו לי שני סכינים בלבד, כי לא ציפיתי לאבד רבים כל כך לטובת עורו המרופד של צ'אקי. הייתי צריכה לבחור היטב את הרגע המתאים.

"אימא, תגידי להם להפסיק," ייבב אחד הילדים, ואני קיללתי בתוכי. זאת הייתה זירת הפעולה הכי גדועה לחיסול ערפדים. כמו שזה נשמע, גם ככה התקשו הבחורים למנוע מן ההורים ומן הילדים להימלט בבהלה למגרש החניה, דבר שהיה מסבך את הבעיה עוד יותר. דייב נבח פקודות והורה להוציא את הערפד כהה השיער שבלינדה הכריעה, ולכבול אותו בתוך הקפסולה. צעד חכם. הוא לא יהווה איום בהיותו שם, ואנו נוכל להסיע אותו משם ולשפד אותו אחר כך, בזמננו הפנוי.

התכופפתי כדי להתחמק ממכת וו שהייתה עלולה לפצח לי את הצוואר, וראיתי את בלינדה שכבר לא הייתה עסוקה בריסון הערפד השני, תופסת פתאום את זאקרי, אחד המגויסים הטריים, ונועצת את הניבים שלה בגרונו.

"טייט, תעצור אותה!" צרחתי. לא יכולתי לעשות דבר כשבלינדה

הדפה את זאקרי, והוא נפל לאחור, תופס את צווארו ונוזל אדום זורם מבין אצבעותיו. ואז בלינדה ברחה.

שמעתי יריות, קללות וקול צעדים מתרוצצים, וכמה מאנשי הצוות הגיעו במהירות.

“גורם עוין מסתובב חופשי, הקיפו את האזור!” צעק קופר. נתתי בערפד שמולי מבט מפחיד וקפוא. “אין לי זמן לזה,” נהמתי, והסתערתי עליו, מפילה את שנינו לרצפה. הוא חבט בי באגרופיו, אבל לא התגוננתי. ספגתי את המכות, כשביד אחת אני מרחיקה את פיו מגרוני, נועצת את הסכין שלי בליבו בידי השנייה. שלושה חתכים גסים מהלהב, והוא היה מת במובן הנצחי של המילה.

ירדתי ממנו בזחילה. הצלעות שלי כאבו נורא, אבל לא חיבקתי את צידי גופי הכואבים כמו שרציתי לעשות. התכתשות שהתרחשה משמאלי גרמה לי להפנות את ראשי במהירות, והספקתי לראות את הערפד כהה השיער שעמד להיות מועמס על הקפסולה מעיף את שני החיילים הסמוכים אליו ארצה. רוב אנשי הצוות שלא אבטחו את הפתחים, יצאו לרדוף אחרי בלינדה, חוץ מאלה שכרעו ליד זאקרי. הערפד ניצל עד תומה את ההזדמנות, בדיוק כשדעתם הייתה מוסחת. דייב זינק עליו, אבל הערפד התכופף, החליק כמו פינגווין מגוחד על בטנו, ואז ברח בריצה מהירה.

זינקתי קדימה והתחלתי לרוץ בעקבות קולותיהם של טייט ושל קופר, שרדפו אחרי בלינדה. כיוון שהיו אנושיים, לא היה להם שום סיכוי להשיג אותה.

תוך שבריר שנייה קיבלתי החלטה ויצאתי לרדוף אחרי בלינדה. בלינדה הייתה מסוכנת ממנו. היא ידעה את שמותיהם של אנשי הצוות שלי. היא ידעה פרטים חסויים על אופן פעולת הארגון של דון, והיא נכלאה במתחם שלנו על ידי כוחות הביטחון לאורך זמן ארוך, כך שתוכל למסור תיאורים מפורטים לכל מי שעלול להיות מטורף דיו לנסות לפרוץ אותו. אין מצב שאניח לה להעביר את המידע הלאה. רצתי בשיא המהירות, ועד מהרה השגתי את טייט ואת חואן. לא ראיתי את בלינדה לפנינו, אבל יכולתי לנחש היכן היא נמצאת לפי

חריקות הבלמים וקריאות האנשים, בעודה חוצה בריצה את הכביש בצומת סואן, ככל הנראה.

"תביא את המכונית," אמרתי לטייט כשחלפתי על פניו בריצה, מתנשמת במהירות. "ועקוב אחריי!"

היה לי משרד בכיפר שלי, ובאוטו הם יכלו לעקוב אחרינו במהירות רבה יותר, ובנוסף – להתמודד עם השוטרים, במקרה שאלה יצונו. שמעתי חריקות בלמים נוספות והמשכתי לכיוונן, חותכת את הצומת וקולטת לרגע את בלינדה, רגע לפני שזו פנתה בריצה לרחוב צדדי. היית מתה, חשבתי.

הגברתי את מאמציי, וכל העת קיוויתי שצלעותיי יפסיקו לכאוב עם כל צעד כאילו הן עומדות להישבר. בתוכי התפללתי שבלינדה לא תימלט לתוך אחד הבתים ותנסה ללכוד בני ערובה, אבל אולי היא ראתה ושמעו די עליי ועל הצוות שלי, כדי לדעת שזה לא יפעל לטובתה. לא, היא רק רצה כמו משוגעת, ואני המשכתי לרדוף אחריה ולקלל אותה בליבי.

בלינדה דילגה מעל גדר בלי לעצור לרגע. לשמחתי, היא לא הייתה מאסטריט שמסוגלת לעוף; לו יכלה, זה עלול היה לרפוק הכול. עברתי מעל הגדר כמעט באותה מהירות, אבל נפצעתי ברגל מאחד מעמודי המתכת המשווננים, ובניגוד אליה החתך אצלי לא החלים מייד. לפעמים קינאתי ביכולות ההחלמה של האל־מתים. פשוט לא קינאתי בהן די כדי להפוך את עצמי לערפדית מלאה.

כשהגעתי קרוב החלטתי לנסות את מזלי, וידיתי לעברה את הסכינים שלי. נותרו לי רק שניים, ולפיכך שני הניסיונות האלה היו מוכרחים להצליח. הלהבים נחתו על צידו הימני של גבה וגרמו לה למעור קלות, אבל לא חיסלו אותה. לעזאזל, פספסתי את הלב שלה! מידת הדיוק שלי בפגיעה במטרה נעה, כשאני רצה בשיא המהירות על משטח לא ישר, לא התקרבה ברמתה לביצועי המדויקים מטווח קצר כשאני לא בתנועה. לרשום לעצמי: לעבוד על מיומנויות ידוי סכינים בזמן מרדף.

אבל הלהבים התחילו להאט את הקצב שלה. נראה כי תנועותיה

הפרועות קירבו לליבה את הסכין שהיה קרוב אליו בצורה מסוכנת, ובלינדה לא יכלה לעצור כדי לאחוז היטב בידיות ולשלוף את הסכינים החוצה. היא ניסתה להושיט את ידה אל הגב בעודה ממשיכה לרוץ במהירות שוברת שיאים, אבל ידיה המתנפנות לצדדים רק הצליחו להטות את הסכין עמוק יותר לתוך הגב במקום לשלוף אותו החוצה. בלינדה כשלה שוב, ואני הכרחתי את עצמי להאיץ את הקצב. כמעט

הגעת... תני גז, קאת, את לא יכולה לתת לה לברוח!

גייסתי את כל כוחותיי ורצתי כמו טיל, מצליחה לתפוס את קרסוליה של בלינדה ולהפיל אותה ארצה. היא הסתובבה אליי, ניביה מנסים להינעץ בכל פיסה מבשרי שיכלו למצוא. התעלמתי מזה וזרקתי את עצמי עליה, מטילה את כל כובד משקלי על פלג גופה העליון. בלינדה דממה באחת. עיניה הגדולות, הכחולות-סגלגלות, פגשו את עיניי לרגע, ועפעפיה צנחו בעודה פולטת צרחה שנקטעה כעבור שנייה. להבי הסכינים, עדיין בגבה, ננעצו עכשיו בליבה.

לא התכוונתי לקחת סיכונים. הפכתי את בלינדה וסובבתי את שני הסכינים בכוח, עד שהרגשתי כי גופה מוטל ברפיון מוחלט תחתי. היית צריכה לקבל את העסקה של עשר השנים, חשבתי בקור. במקום זה הבאת את זה על עצמך.

קול צרחה החזיר אותי למתרחש סביבי. בלינדה ואני היינו על קצהו של דשא בחצר פרטית, כך נראה. בעלת הבית, אישה מבוגרת, נראתה בהחלט מרוגזת, כשגילתה שתי נשים נלחמות עד מוות בחצר האחורית שלה.

התיישבתי ופלטתי אנחה. "נו, קדימה, תתקשרי למוקד החירום. זה ירגיע אותך." אם כי המשטרה לעולם לא תשים עליי יד. לא, לא כשאני תחת חסותו של דון. נוסף לכך טייט והבחורים יגיעו במהרה, וכך גם בונז, אני בטוחה. הוא לא היה זקוק למשדר שלי כדי לאתר אותי; הוא יכול לאתר אותי בעזרת חוש הריח שלו.

היא קשקשה משהו שנשמע כמו, "רוצחת", ונכנסה פנימה, טורקת את הדלת מאחוריה. כעבור כמה רגעים שמעתי אותה מתקשרת למשטרה.

נשארתי על הדשא ליד בלינדה, מהנהנת בנימוס לעבר השכנים, שניגשו ללטוש בי מבטים ואז רצו בחזרה פנימה ועשו שיחות חירום משלהם. לא חלפו שלוש דקות מאז שהגעתי לשם, ובנוז הגיח בריצה. הוא האט בראותו אותי, ופסע את כמה המטרים האחרונים לעבר המקום שבו ישבתי.

"הכול בסדר, מותק?"

הנהנתי. "כמה שריטות וחבורות, לא משהו רציני. ומה עם הערפד שרדפת אחריו?"

הוא כרע לצידי. "אני חושב שהוא מחליף עכשיו בגיהנום ברכות שלום עם בלינדה."

יופי. אומנם אחד הצליח לחמוק מאיתנו, אבל שלושה מהם לא הצליחו, וגופת המסוכן שבהם התחילה להצטמק תחת שמי שעת הדמדומים.

"וזאקרי?"

בנוז הניד את ראשו. נשמתי נשימה עמוקה, מצטערת שאני לא יכולה לדקור שוב את בלינדה ואיכשהו גם לגרום לה להרגיש את הדקירה.

חריקת גלגלים הכריזה על הגעת הבחורים, וכעבור כמה רגעים קפצו חואן וטייט מהאוטו שנעצר לידינו.

קמתי על רגליי, מנערת כמה אניצי דשא וחול מבגדיי.

"כמו שאתם רואים, חבר'ה, בלינדה פוטררה."

4

הערפד השני הצליח להימלט. דייב האשים את עצמו בכך שהוא לא היה זה שכבל אותו בתוך הקפסולה, אבל דעתו הייתה מוסחת אחרי שבלינדה תקפה את זאקרי, וזאת, כמובן, הייתה כוונתה. זאקרי דימם למוות לפני שבנו גמר עם הערפד האחרון, ולכן הוא לא הספיק להגיע אליו בזמן כדי לרפא אותו. זאקרי הותיר אחריו את גרסת הצוואה-בחיים של אנשי הצוות, לפיה ביקש שלא יחזירו אותו לחיים בתור יצור לא-אנושי כלשהו במקרה שיהרג בתפקיד. במצב רוח קודר כיבדנו איפוא את בקשתו והבאנו אותו לקבורה.

התברר כי אית'ן היה יתום, עובדה שהסבירה מדוע הוריו לא התנגדו נמרצות לתפקיד ששיחק כבני. אילצתי את דון להבטיח לי שבעתיד לא ישתמש באף ילד למשימה כה מסוכנת, ושימצא לו משפחה מאמצת טובה. אם דון יכול לנהל מחלקה סודית של הממשלה כדי להילחם באל-מתים, מציאת משפחה מאמצת ליתום אינה אמורה להיות משימה קשה מדי בשבילו.

סוף סוף הגיע יום הולדתו של טייט כערפד. כולם היו במתחם. רק אחת הייתה חסרה, וזה משום שהטיסה שלה התעכבה בגלל תקלות טכניות. אנט, הערפדית הראשונה שבנו יצר אי פעם, הייתה אמורה להגיע כדי לעזור בתהליך ההמרה של טייט.

הרעיון היה שלי. בנו בקושי דיבר עם אנט מאז ניסיונותיה להרתיע אותי באמצעות חשיפת פרטים מלוכלכים מעברו, אבל ידעתי שהניכור

ביניהם הפריע לו. לכן הצעתי שאנט תעשה משמרות בתא שבו ייכלא טייט אחרי ההמרה שלו. כמעט שבוע יכול לחלוף לפני שטייט יוכל לשלוט ברעבוננו בלי לקרוע את העורק הראשון שייתקל בו, משום כך אף אדם עם דופק לא יכול היה לעזור לו בימים הראשונים. דייב כבר התנדב למשימה, אבל אם יהיה גם עוזר שלישי, בונז יוכל ליהנות ממעט זמן פנוי. ואנט תקבל הזדמנות ליישר איתו את ההדורים. אל תגידו שאני לא פשוט משכינת שלום...

אבל האמת היא שעכשיו הייתי קצת לחוצה. בעוד חצי שעה בונז יהרוג את טייט רק כדי להחזיר אותו שוב לחיים. שעה או אפילו שעות מספר יכול להימשך הזמן בין הנשיכה לבין הלידה מחדש. קבענו את ההמרה לשעה שמונה בערב, מייד אחרי שקיעת השמש, כשבונז יהיה בשיא כוחו. ערפד נזקק לאנרגיה רבה ביותר כדי להפוך בן אנוש לערפד – או כך לפחות אמרו לי. זאת הייתה הפעם הראשונה שאני נוכחת בדבר כזה.

וכמנהגו, דון הכין מצלמות וידאו. הוא אפילו חיבר אלקטרודות לחזהו ולראשו של טייט כדי לנטר את רגע המוות המדויק וכן את פעילות גלי המוח. בונז הגיב בניד ראש, בראותו את כל הציוד הטכנולוגי המשוכלל, ושאל בנימה ארסית אם זה ישודר גם באינטרנט. דון התעלם ממנו. הוא היה נחוש בדעתו ללקט כל מידע אפשרי למטרות מחקר. בכל הקשור לכך, לא היה לו אלוהים.

טייט היה סגור בחדר שנעילתו שודרגה בכמה וכמה מנעולי טיטניום. המופרעים האלה אפילו הכינו שולחן ניתוחים מגוחך למראה, שעליו הותקנו אזיקים עשויים גם הם מאותה מתכת. בונז אמר לדון, כי אמצעי הזהירות האלה מוגזמים עד מוות, תרתי משמע, אבל דון חשש שטייט עלול לברוח ולפתוח בריצת אמוק. עכשיו היה טייט כבול לשולחן הזה, לכוש רק במכנסיים קצרים, כדי לאפשר לחבר לגופו את האלקטרודות ביתר קלות. התגנבתי פנימה כדי לפגוש אותו בתור אדם פעם אחת אחרונה.

בתוך מקרר סמוך נחו המון שקיות דם, אשר ישמשו כארוחותיו הראשונות של טייט. מבטי פגש את עיני האינדיגו שלו, בעודי עומדת

ליד שולחן הניתוחים המוטה באלכסון; הטייתי אותו עוד עד שניצב במאונך.

"אלוהים, טייט. קולי רעד. "אתה בטוח שאתה רוצה לעשות את זה?"

הוא ניסה לחלץ חיוך משפתיו, אבל חיוכו נעדר את לבביותו הרגילה. "אל תעשי פרצוף כזה מבוהל, קאת. אפשר לחשוב שאת הולכת למות, ולא אני."

הנחתי את ידי על לחיו. עוררו היה חמים כשלי. זאת הפעם האחרונה שמגעו יהיה חם. טייט נאנח והטה את ראשו אליי.

"זה היה מסע משונה, אה?" מלמל. "אני זוכר שפעם לא האמנתי כי יש ערפדים. עכשיו אני עומד להצטרף לשורותיהם, בהנהגתו של בן־זונה שאני לא סובל. צחוק הגורל, נכון?"
"אתה לא חייב לעשות את זה, טייט. אתה יכול לשנות את דעתך ונבטל את כל העניין."

הוא נשם עוד נשימה עמוקה. "אם אהפוך לערפד, אהיה חזק יותר, מהיר יותר, ויהיה קשה יותר להרוג אותי. הצוות זקוק למישהו כזה... וגם את."

"שלא תעז לעשות את זה בשבילי, טייט. קולי רעד בזעם. "אם אתה עושה את זה למעני, רד מהשולחן הזה מייד."

"אני מתכוון לעשות את זה," הוא חזר ואמר במידה לא פחותה של שכנוע. "לא תצליחי לשכנע אותי, קאת."

בזנו הציל אותי מהצורך להגיב, כשהתקרב אלינו מאחור. "הגיע הזמן, חתלתולה."

עליתי לחדר התצפית הקטן שבקומה מעל. משם אפשר היה לצפות בצילום הווידאו של החדר. הדוד שלי ישב כבר בכיסאו, מביט במסך. חואן, קופר ודייב נכנסו אף הם לחדר. לא יכולתי להתיק את מבטי מהמסך, כשבזנו ניגש לטייט בתנועה חנינית ואיטית של טורף אמיתי. נשימותיו של טייט והדופק שלו התחילו להאיץ.

בזנו התבונן בו בפנים נטולות רגש. "לא תזכה לקבל את מה שאתה מייחל לו, ידידי, אבל תצטרך לחיות עם ההחלטה הזאת עד

סוף ימיך. אז בפעם האחרונה אני שואל אותך – האם אתה רוצה בזה?"

טייט נשם נשימה עמוקה. "כבר חודשים אתה רוצה להרוג אותי, אז הנה ההזדמנות שלך. פשוט תעשה את זה כבר." כעבור שנייה ננעצו ניביו של בונז עמוק בצווארו של טייט. הוא השתנק וגופו התקשח, והמכשירים קלטו את קצב ליבו המאיץ כמו טיל. דייב אחז בידו, ואני לחצתי אותה בכוח כשהבטתי בבונז יונק במציצות ארוכות ועזות את חייו של החבר שלי. הבטתי בגרונו החיזור, שגמע ללא הרף בתנועות קצובות. הקולות שבקעו ממכשיר הא.ק.ג האטו את קצבם, נחלשו, ולבסוף פלטו רק צפצופים קטועים, כשבונז הרים את ראשו.

הוא ליקק את הטיפות האחרונות סביב פיו, ואז שלף סכין וחתך את גרונו שלו. ואז הצמיד בונז את ראשו השמוט של טייט לפצע, כשהוא משאיר את קצה הסכין על צווארו כדי שהחתך לא ייסגר.

פיו של טייט נע, בהתחלה מלקק בתנועות רפות את הדם, ואחר כך מוצץ במרץ רב יותר. מכשיר הא.א.ג התחיל להשמיע צלילי התראה. בונז שמט את הסכין, בעוד טייט נועץ את שיניו בעיניים עצומות בצווארו וקורע את בשרו. בונז תמך בראשו של טייט ולא זע, כשהוא המשיך לנגוס בו ברעב. טייט חרק שיניים ומצץ במשך דקות ארוכות, פעימות ליבו הולכות ונקטעות לפרקי זמן ארוכים יותר ויותר בין הצפצופים, עד שלבסוף... נפלה בחדר שתיקה מוחלטת.

בונז ניתק את פיו של טייט מגרונו, עוקר אותו וכושל לאחור. מכשיר הא.א.ג השתולל, בעוד הא.ק.ג מראה קו ישר ושטוח על המסך. רעד עז טלטל את גופו של טייט, והאזיקים שקשקו בקול. ואז צנח ברפיון על הרצועות הכובלות אותו, ללא נייע. מת, אך מחכה לקום לתחייה.

הזמן זחל באיטיות מייסרת. בונז ישב על רצפת התא, נראה כנח, אבל ידעתי כי אינו ישן. מדי פעם העיף מבט לעבר דמותו הדוממת של טייט. תהיתי אם הוא חש בשינויים בהילת האנרגיה העוטפת את

טייט. מה שבטוח, מכשיר הא.א.ג הרגיש בכך. הוא לא השתק במשך כל הזמן הזה. בטח התחשק לבונו לרסק אותו יותר מפעם אחת בגלל כל הצפצופים הצורמים שלו.

בונו התכבד בשתיים משקיות הדם אחרי שטייט – מת? התעלף? מהי בכלל ההגדרה למצב שבו היה טייט עכשיו? – אף כי שנא לשתות פלסמה משקית. שאלתי אותו פעם למה פשוט אינו שותה דם משקיות במקום לנשוך אנשים, וכדי להסביר לי זאת בצורה שאוכל להבין, הוא השווה את טעם הפלסמה משקית לטעם של חלב חמוץ. אבל אחרי שניקז לגופו של טייט כל כך הרבה דם, בונו היה מוכרח לחדש את המלאי בעורקיו המרוקנים, חרף העדפותיו הקולינריות.

חואן פיהק. היה כבר אחרי חצות, ועד עכשיו לא עשינו דבר אלא להביט בטייט השוכב לו שם. ובכל זאת נראה, כי אף אחד לא רצה להתיק את עיניו מהמסך.

“אתם יכולים ללכת לישון קצת, אני אצור איתכם קשר אם יהיה שינוי כלשהו במצבו,” הצעתי. הייתי רגילה להיות ערה בשעות מאוחרות. להיותי חצי-ערפד היו כמה יתרונות מפתיעים.

דון נתן בי מבט לאה אך תקיף. “אני חושב שאני מדבר בשם כולם כשאני אומר: ממש לא, אני נשאר.”

אנקות הסכמה נשמעו בחדר. משכתי בכתפיי, מובסת, והפניתי את מבטי בחזרה למסך.

אות האזהרה היחיד שקיבלתי היה בראותי את בונו קם. ואז, לפתע, הפך גופו המוטל פרקדן של טייט למסה גועשת ומתנועעת. עיניו היו פקוחות, כל שרירי משרירי גופו נלחץ כנגד האזיקים, ונהמה חיתית שבקעה מהרמקולים, כשל יצור שלא מהעולם הזה, הקפיצה אותי לאחור בכיסאי.

“ישו,” מלמל דון, גופו השרוע על הכיסא מזדקף. הצרחה של טייט הלכה וגברה באופן לא יתואר. הוא נאבק בכבליו, וראשו נע בטירוף בעווית תזזיתית עד שנראה ככתם מטושטש, שבערו ראיתי כי פיו פתוח... וניבים מבצבצים מתוכו בכירור, בעודו ממשך לנהום כאילו יצא הרגע ישר מהגיהנום.

בונז אמר כי ערפדים חדשים מתעוררים עם צמא בוער ומטורף. העובדה הזאת באה עכשיו לידי ביטוי, לנגד עיניי, במלוא עוצמתה. נראה היה כי טייט לא ידע היכן הוא נמצא, או אפילו מי הוא. במבטו, שסרק את החדר הקטנטן שבו היה לכוד, לא נותר דבר ממנו. בונז לא היה שותף כלל לפאניקה שאחזה בי בראותי את החבר שלי במצב כזה. הוא ניגש למקרר, הוציא ממנו כמה שקיות דם, וחזר לטייט.

לא יכולתי לשמוע מה הוא אמר, כי קולו נבלע בצרחותיו של טייט, אבל ראיתי את שפתיו של בונז נעות, בעודו שופך את תכולת אחת השקיות היישר לפיו הפעור של טייט. 'אמי יאמי?' חלפה השאלה בראשי הקפוא מפהר. או אולי, 'לחיים!'

זה לא היה חשוב. טייט לא שתה מהשקית – הוא קרע אותה, עד כי פניו התכסו בדם ולסתו הנפתחת ונסגרת שיוותה לו מראה שהזכיר יותר כריש לבן גדול מאשר אדם. בונז, אדיש לחלוטין, ניקה את פניו של טייט משאריות שקית הניילון בתנועת אצבעות זריזה, כדי שאלה לא יינגסו בביס אחד, ואחר כך שפך שקית נוספת לפיו של טייט. גורלה היה זהה לזה של השקית הקודמת: כאילו נזרקה למגרסת אשפה.

הסבתי את מבטי, מוטרדת. לא הייתה לי שום סיבה הגיונית, כי ידעתי למה לצפות, אבל לשמוע על זה ולראות את זה היו שני דברים שונים בתכלית. שמת לי לב שגם חואן, אשר ישב מימיני, הפנה את מבטו מהמסך. הוא שפסף את רקתו.

"זה עדיין אותו אדם."

קולו של דייב נשמע נמוך מאוד בהפוגה הפתאומית מצרחותיו של טייט, שגמע את הדם בלגימות קולניות. דייב נד בראשו פעם אחת לעבר המוניטור.

"אני יודע שקשה לכם עכשיו להאמין בכך, כשזה מה שאתם רואים, אבל טייט עדיין כאן. זה זמני בלבד. הוא יחזור לעצמו במהירות."

אלוהים, כמה שרציתי להאמין בכך. ידעתי שאין כל סיבה לא

להאמין, פרט לכך שכרגע טייט נראה מפחיד יותר מכל ערפד רצחני שנתקלתי בו אי פעם. יכול להיות שלא הייתי באמת מוכנה נפשית לראות את החבר שלי במצב כזה, אם כי חשבתי שכן.

רק אחרי ששתה חמש שקיות דם נוספות, נעלם הניצוץ המוטרף מעיניו של טייט. רוב הדם מהשתיים הראשונות נשפך על פניו ועל כתפיו, ולא לתוך פיו, כיוון שהוא התנפל עליהן כמו משוגע. עכשיו, כשהיה מלוכלך כולו בדם, הוא סוף סוף הביט בבונז, ונדמה היה כי הוא מזהה אותו.

"זה כואב," היו מילותיו הראשונות של טייט.

דמעות נקוו בעיניי למשמע הפגיעות החשופה בקולו. כל כך הרבה ייאוש היה גלום במשפט הקצר הזה.

בונז הנהן. "זה ישתפר, ידידי. תצטרך לסמוך עליי בעניין הזה." טייט השפיל את מבטו והסתכל על גופו, מלקק כל טיפת דם שאליה הצליח להגיע. ואז הפסיק – והישיר את מבטו למצלמה.

"קאת."

רכנתי קדימה ולחצתי על הכפתור במוניטור שאפשר להם לשמוע אותי.

"אני כאן, טייט. כולנו כאן."

טייט עצם את עיניו. "אני לא רוצה שתראי אותי במצב הזה," הוא מלמל.

הבושה על תגובתי הראשונית חספסה את קולי. "זה בסדר, טייט. אתה –"

"אני לא רוצה שתראי אותי ככה!" הוא נהם, נאבק שוב באזיקים. "חלתולה." בונז הרים את עיניו אל המסך. "זה מדאיג אותנו. זה רק יקשה עליו לשלוט בהשתוקקות שלו לדם. עדיף שתעשי כבקשתנו." רגשי האשם שלי התגברו. האם זה רק צירוף מקרים, או שאולי טייט יכול איכשהו לדעת שהמראה שלו קודם עורר בי דחייה? איזו מנהיגה מחורבנת אני, שלא לדבר על איזו חברה אני.

"אני הולכת," אמרתי, מצליחה בקושי לייצב את קולי. "אני... נתראה כשתרגיש טוב יותר, טייט."

ואז יצאתי מהחדר בלי להפנות את מבטי לאחור, כששמעתי את טייט מתחיל שוב לצרוח.

ישבתי ליד שולחן הכתיבה שלי ובהיתי בחלל החדר, כשהטלפון הנייד שלי צלצל. במבט חטוף ראיתי את המספר של אימא שלי על הצג, והיססתי. ממש לא הייתי במצב רוח להתעמת איתה עכשיו. אבל לא התאים לה להיות ערה בשעה כה מאוחרת, אז עניתי לטלפון.
"היי אימא."

"קאת'רין." היא השתתקה לרגע. חיכיתי, נוקשת באצבעי על השולחן. ואז היא אמרה משפט שכמעט הפיל אותי מהכיסא. "החלטתי לבוא לחתונה שלך."

ממש הסתכלתי בטלפון שלי שוב, כדי לראות אם אני טועה ומישהו אחר הוא זה שהתקשר אליי.

"את שיכורה?" פלטתי כשהצלחתי סוף סוף לדבר.

היא נאנחה. "הלוואי שלא היית מתחתנת עם הערפד הזה, אבל נמאס לי שהוא מפריד בינינו."

חייזרים החליפו אותה בהעתק משובט שלה, מצאתי את עצמי חושבת. זה ההסבר היחיד.

"אז... את באה לחתונה שלי?" לא יכולתי אלא לחזור על דבריה.
"זה מה שאמרתי, לא?" ענתה, כשמעט מן הרוגז האופייני מתגנב לקולה.

"אממ. נהדר." שאני אמות אם ידעתי מה לומר. הייתי בשוק.

"אני מתארת לעצמי שלא תרצי לקבל את עזרתי בתכנון האירוע?"
שאלה אימי בטון מתריס וחסר ביטחון ברוזמנית.

אילו הלסת שלי הייתה נשמטת עוד קצת, היא הייתה נופלת לרצפה. "אני אשמח לקבל קצת עזרה," הצלחתי לחלץ מפי.

"בסדר גמור. תספיקי לבוא לאכול איתי ארוחת ערב מאוחר יותר?"
התכוונתי לומר, מצטערת, אין מצב, אבל עצרתי בעצמי. טייט לא רצה שאצפה אפילו בהקלטת הווידאו שבה הוא נראה מתמודד עם ההשתוקקות לדם. בונז ייסע היום אחר הצוהריים לאסוף את אנט

משדה התעופה. אני יכולה לקפוץ לבקר את אימא שלי כשהוא ייסע להביא את אנט, ולהיפגש איתו כאן אחר כך.

"מה דעתך על ארוחת צוהריים מאוחרת במקום ארוחת ערב? נניח,

בסביבות השעה ארבע?"

"זה בסדר, קאת'רין." היא שוב השתתקה לרגע, ונדמה היה שהיא רוצה לומר משהו נוסף. לרגע חשבתי שהיא תצעק פתאום, האחד באפריל! אבל זה היה חודש נובמבר, כך שזה מוקדם מדי. "נתראה בארבע."

בזנו הגיע למשרדי עם שחר, כיוון שדייב התנדב למשמרת הבאה להשגיח על טייט בשתיים-עשרה השעות הקרובות. הייתי עדיין מוכת אלם. קודם טייט הופך לערפד, ואחר כך אימא שלי מתרככת בנוגע לנישואי לאחד כזה. זה היה יום שייזכר לעד.

בזנו הציע להוריד אותי בדרכו לשדה התעופה, ואחר כך לאסוף אותי בדרכו בחזרה משם למתחם, אבל סירבתי. לא רציתי להיות בלי אוטו, במקרה שמצב הרוח של אימא שלי יהפוך מגעיל פתאום – אפשרות שלעולם אין לשלול אותה – או להסתכן בכך שאהרוס את שיחת האסבת הנורמלית הראשונה שלנו, כשבזנו יופיע פתאום אצלה בחברת ערפדית זרה. היה גבול למספר הניבים שחשבתי שאימא שלי יכולה לסבול בעת ובעונה אחת, ואנט עלתה לי על העצבים אפילו בימים הכי טובים שלי.

נוסף לכך יכולתי ממש לדמיין את עצמי מסבירה לאימא שלי מי זאת אנט. אימא, תכירי, אנט. פעם, במאה השמונה-עשרה, כשבזנו היה ג'יגולו, היא נהגה לשלם לו כדי שיזיין אותה, אבל אחרי יותר ממאתיים שנה של זיונים, עכשיו הם רק חברים טובים.

כן, אני אציג את אנט לאימא שלי – מייד אחרי שאבצע לעצמי ניתוח לכריתת אונה.

"אני עדיין לא מאמינה שהיא רוצה לדבר על החתונה," אמרתי

לבזנו בתדהמה כשנכנסתי לאוטו.

הוא נתן בי מבט רציני. "היא לעולם לא תזנה אותך. את יכולה

להתחתן עם השטן בכבודו ובעצמו, וזה עדיין לא יעזור לך להיפטר ממנה. היא אוהבת אותך, חתלתולה, אם כי רוב הזמן היא בהחלט מצליחה לא להראות את זה." ואז שלח לעברי חיוך שובב. "שאצלל אלייך בעוד שעה, כדי שתוכלי להעמיד פנים שיש מקרה חירום, אם היא תתחיל להיות מגעילה כלפיך?"

"ומה אם באמת יהיה מקרה חירום עם טייט?" תהיתי. "אולי לא כדאי שאלך?"

"החבר שלך בסדר. שום דבר לא יכול עכשיו לפגוע בו, פרט ליתד מכסף בליבו. לכי לבקר את אימא שלך. צלצלי אליי אם תרצי שאבוא לנשוק אותה."

ובאמת לא היה לי מה לעשות במתחם. טייט יהיה כלוא בתאו תחת השגחה לפחות עוד כמה ימים, ומסיבות מובנות לא נקבעה לנו אף משימה לימים הקרובים. לא היה עיתוי מתאים מזה לבדוק אם אימא שלי התכוונה ברצינות לכך, באומרה שהיא רוצה ליישר את ההדורים בינינו.

"תשאיר את הטלפון שלך בהישג יד," התברחת. ואז נסעתי. אימא שלי גרה במרחק חצי שעת נסיעה מהמתחם. ביתה היה עדיין בתחומי ריצ'מונד, אולם באזור הכפרי יותר. השכונה המקסימה שלה הזכירה לי את בית ילדותי באוהיו, אבל לא הייתה רחוקה כמותו מדרון, למקרה שהמצב יהפוך מסוכן. עצרתי ליד ביתה, חנית, והבחנתי שהתריסים שלה זקוקים לחידוש הצבע. האם הם נראו כך גם בפעם הקודמת שהייתי כאן? אלוהים, כמה זמן עבר מאז שבאתי לבקר אותה?

אבל ברגע שיצאתי מהאוטו, קפאתי על מקומי. אימה הזרחלה במעלה גבי, ולא היה לה שום קשר להבנה שלא הייתי כאן מאז שבזנו חזר לחיי לפני חודשים.

מהאנרגיה שחלחלה מהבית הרגשתי, כי אימי אינה לבדה שם בפנים, אבל היא מי שיהא איתה בבית, מה שבטוח – לא היה לו דופק. התחלתי להחליק את ידי לתיק היד שלי שבו תמיד החזקתי כמה סכינים מכסף, כשצחוק קר גרם לי לפתע לעצור.

"לא הייתי עושה את זה אילו הייתי במקומך, ילדה קטנה," אמר מאחוריי הקול ששנאתי. דלת הכניסה לביתה של אימא שלי נפתחה. היא עמדה בפתח, כשערפד כהה שיער, שנראה לי מוכר מאיזשהו מקום, מערסל את צווארה בידי בתנוחה שנראתה כמעט אוהבת. ולא הייתי צריכה להסתובב לאחור כדי לדעת, כי הערפד שעמד מאחוריי היה אבא שלי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן